

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 06.06.1967, sp. zn. 4 Tz 43/67, ECLI:CZ:NS:1967:4.TZ.43.1967.1

Číslo: 14/1968

Právní věta:

I. Byl-li odsouzenému na základě rozhodnutí presidenta republiky o amnestii dříve uložený trest odnětí svobody zcela nebo zčásti prominut pod podmínkou, že se po určitou dobu nedopustí úmyslného trestného činu, nelze mít za to, že dřívější trest odnětí svobody byl vykonán dnem, kdy byl odsouzený z výkonu trestu propuštěn, dokud obviněnému stanovená zkušební doba úspěšně neuplynula.

II. Odsuzuje-li soud taktového pachatele za úmyslný trestný čin spáchaný ve stanovené zkušební době, nemůže obviněnému uložit nový trest odnětí svobody bez přihlédnutí k ustanovení § 36 odst. 1 tr. zák.

III. Pokud nebylo pravomocně rozhodnuto, že se odsouzený při podmíněném odsouzení, podmíněném propuštění nebo při podmíněném prominutí trestu odnětí svobody amnestií presidenta republiky neosvědčil, a že se vykoná trest odnětí svobody nebo jeho zbytek a pokud při novém odsouzení za trestný čin, spáchaný ve zkušební době, přichází v úvahu aplikace § 36 odst. 1 tr. zák., posoudí soud jako předběžnou otázku podle § 9 odst. 1 tr. ř., zda v důsledku nového odsouzení přijde v úvahu výkon trestu odnětí svobody nebo jeho zbytku, uloženého dřívějším rozsudkem.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 06.06.1967

Spisová značka: 4 Tz 43/67

Číslo rozhodnutí: 14

Číslo sešitu: 2-3

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Amnestie, Ukládání trestu

Předpisy: 86/1950 Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Obviněný byl rozsudkem býv. státního soudu ze dne 6. 11. 1950 sp. zn. Ts I/V 95/50 odsouzen za zločiny vyzvědačství podle § 5 odst. 1, odst. 2 písm. d) zák. č. 231/1948 Sb. a veřejného násilí podle § 81 tr. zák. z r. 1852 k trestu odnětí svobody na 18 let (jakož i k trestům dalším).

Dalším rozsudkem státního soudu ze dne 16. ledna 1952 sp. zn. 1 Ts II 79/51 byl obviněný za trestný čin velezrady podle § 78 odst. 1 písm. c) odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. f) tr. zák. z r. 1950 odsouzen k trestu odnětí svobody na doživotí, který byl později změněn v trest odnětí svobody na 25 let. Usnesením ze dne 20. března 1962 rozhodl krajský soud ve věci 1 Ts II 79/51, že neodpykaný zbytek trestu odnětí svobody se podle § 297 odst. 1 tr. zák. upravuje tak, že ke dni 1. ledna 1962 činí 15 let.

Usnesením krajského soudu ze dne 17. prosince 1962 byl obviněnému podle čl. II, III rozhodnutí presidenta republiky o amnestii ze dne 9. května 1962 prominut zbytek trestu odnětí svobody v trvání 14 roků a 14 dnů pod podmínkou, že odsouzený povede pod dobu 10 let od rozhodnutí řádný život pracujícího člověka a nedopustí se úmyslného trestného činu. Na základě uvedeného rozhodnutí soudu byl obviněný dne 2. ledna 1963 z výkonu trestu propuštěn.

Rozsudkem okresního soudu ze dne 5. 7. 1966 sp. zn. 5 T 357/66 byl obviněný uznán vinným trestným činem rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 132 odst. 1 písm. a) tr. zák., který spáchal tak, že v noci ze dne 17. na 18. dubna 1963 se společně s dalším pachatelem vloupal do nádražní restaurace LSD Jednota, kde odcizil cigarety, čokoládu, víno, lihoviny a další zboží v celkové hodnotě 1200,- Kčs. Byl za to odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na 15 měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do druhé nápravně výchovné skupiny. Zároveň byl uznán povinným nahradit poškozenému LSD Jednota škodu v částce 532,35 Kčs.

Ke stížnosti pro porušení zákona podané předsedou Nejvyššího soudu zrušil Nejvyšší soud rozsudek okresního soudu ve výroku o trestu a okresnímu soudu přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Okresní soud zjistil správně vinu obviněného po stránce skutkové a nepochybil ani při jejím právním posouzení. Pochybil však, pokud při rozhodování o trestu nepřihlédl k ustanovení § 36 odst. 1 tr. zák. Podle tohoto ustanovení, jestliže soud odsuzuje pachatele za trestný čin, který byl spáchán dříve, než byl trest uložený dřívějším rozsudkem vykonán, nesmí nově uložený trest stejnému druhu spolu s dosud nevykonanou částí trestu uloženého dřívějším rozsudkem přesahovat nejvyšší míru trestním zákonem dovolenou, která u trestu odnětí svobody činí 15 let. Pokud byl odsouzenému na základě amnestie presidenta republiky dříve uložený trest odnětí svobody zcela nebo zčásti prominout pod podmínkou, že se po určité době nedopustí úmyslného trestného činu, nelze mít za to, že dřívější trest odnětí svobody byl vykonán dnem, kdy odsouzený byl z výkonu trestu propuštěn, dokud stanovená doba zkušební pro odsouzeného úspěšně neuplynula. Odsuzuje-li soud takového pachatele za úmyslný trestný čin spáchaný ve stanovené zkušební době, nemůže uložit obviněnému nový trest odnětí svobody bez přihlídnutí k ustanovení § 36 odst. 1 tr. zák.

Pokud dosud neexistuje pravomocné rozhodnutí soudu o tom, že se odsouzený osvědčil ve lhůtě stanovené při podmíněném odsouzení, podmíněném propuštění nebo že splnil podmínku danou mu při použití amnestie, popřípadě že zbytek trestu se vykoná, je soud povinen podle § 9 odst. 1 tr. ř. posoudit předběžnou otázku, zda v důsledku nového odsouzení přijde v úvahu výkon zbytku trestu odnětí svobody uloženého v dřívějším rozsudku.

V projednávané věci bylo proto povinností okresního soudu před rozhodnutím předběžně posoudit, zda v důsledku nového odsouzení za úmyslný trestný čin nedojde u obviněného k nařízení výkonu zbytku trestu odnětí svobody, z něhož byl obviněný na základě výše uvedeného amnestijního rozhodnutí propuštěn. Protože okresní soud k dřívějšmu odsouzení obviněného nepřihlédl, byl jeho rozsudkem obviněnému vyměřen trest odnětí svobody, který spolu s nevykonaným zbytkem dříve uloženého trestu překračuje podle zákona přípustnou nejvyšší výměru trestu odnětí svobody, tj. 15 let. Okresní soud proto výrokiem o trestu porušil zákon v ustanovení § 36 odst. 1 tr. zák.